

[Christophersen.]

sin størrelse, sin konstruktion og sine mange enkeltposter en række betydelige problemer, som kunne have været undgået, hvis ministeren og hans kolleger havde forstået bedre at leve op til deres ansvar og til de stolte fordringer, som de stillede sig selv for kun et års tid siden.

Det første problem, som rejser sig, når man betragter budgettes absolutte tal og dets sammensætning, er, hvordan det vil virke på de kommende måneders økonomiske udvikling.

Jeg lyttede naturligvis med interesse til, hvad hr. Lysholt Hansen kunne sige om dette problem, og jeg må sige, det var en ubekymret fremstilling af problemerne, vi her blev præsenteret for. Den var så ubekymret, at jeg har en mistanke om, at hr. Lysholt Hansen måske ikke rigtig har læst så meget på lektien, som han egentlig burde, for hvis man ser, hvad andre har at sige om denne sag, hvis man går til det dokument, som vi fik fra det økonomiske råds formandskab for ganske kort tid siden, ja, så er det en ganske anden vurdering af Danmarks økonomiske situation, der her kommer til udtryk.

Man kan selvfølgelig godt anlægge det synspunkt, at det nu er lykkedes i løbet af 1972 at begrænse underskuddet på handelsbalancen og dermed også at begrænse underskuddet på betalingsbalancen. Men vi ved jo i dag, at vort betalingsforhold til udlandet i 1973 på ny vil blive overordentlig kritisk. Den midlertidige importafgift udskød først og fremmest importudgifter på et sted mellem 1 milliard kr. og 1½ milliard kr., og nu hvor afgiften nedtrappes, og hvor den helt forsvinder om knap 4 måneder, ja, da vil denne besparelse i importudgifter i 1972 jo udløse en tilsvarende stor forøgelse af udgifterne i 1973. Og hvis vi sammenholder det med den almindelige aktivitetsudvidelse, som kan forventes i 1973, bl. a. som følge af vores indtræden i fællesmarkedet, betyder det, at det samlede underskud på betalingsbalancen i 1973 i hvert fald vil nå op omkring og måske over 3 milliarder kr. Jeg har naturligvis i dette skøn, som måske endda er noget forsigtigt, medtaget de stadig voksende finansieringsudgifter, som præger vores betalingsbalanceregnskab, altså de

stadig voksende beløb, vi skal anvende til afdrag og forrentning af de udenlandske lån.

Det er altså de dystre udsigter, vi præsenteres for. Selv om Danmark i 1972 har opnået en forbedring i sit bytteforhold til udlandet til en værdi af omkring 1½ milliard kr., og selv om der i 1973 som følge af EF-medlemskabet vil indtræde en yderligere forbedring af samme størrelsesorden, ja, så må vi altså konstatere, at vores betalingsbalancunderskud på ny vil vokse. Altså til trods for denne samlede forbedring på ca. 3 milliarder kr. vil den regering, der i efteråret 1971 hævdede, at løsningen af de valutarske problemer var dens første og væsentligste opgave, i løbet af det kommende år måtte konstatere, at den på dette punkt faktisk ikke er kommet ud af stedet, ja, nøgternt betragtet er det i virkeligheden et langt ringere resultat, man vil møde op med.

Jeg tror derfor, hr. Lysholt Hansen skal dæmpe sin optimistiske tone. Jeg forstår godt, at han føler sig fristet til at anlægge den på et tidspunkt, hvor der måske kunne være nogle vanskeligheder ved helt nøjagtigt at vurdere resultatet af det kommende år, men jeg tror alligevel, han skal dæmpe den, indtil han får set, hvilke finanspolitiske konsekvenser en sådan forringelse af vores betalingsbalancesituation vil få i løbet af det kommende år.

Årsagen til, at regeringen befinder sig i denne situation, efter at den nu i mere end et år har haft politisk magt til at udforme en konsekvent økonomisk politik, er først og fremmest dens budgetpolitik; og de svagheder, som efter mit partis opfattelse findes allerede i det år, vi befinder os i, altså i den finanslov, der gælder for dette år, er efter vores opfattelse i endnu højere grad til stede i det forslag, vi behandler i dag.

Den stærke vækst i de offentlige udgifter suger jo ressourcer til sig, som burde have været anvendt i de dele af erhvervslivet, som gennem øget eksport og gennem øget konkurrence med importerede varer har forudsætningen for at rette op på vores handelsbalanceskævhed. Og den stærke vækst i de offentlige udgifter finder jo sted, uden at der samtidig føres en tilstrækkelig stram finanspolitik, med det resultat at der både i dette finansår og i det kommende vil udgå en række stærkt ekspansive stimulan-